

2446/ו ח

3196

הל-אביב, ח.ד.1237

10 בפברואר 1955

לכ' ראש הממשלה ושר החוץ
ירושלים

משה היקר,

אם בצטטות מדובר הרי שצדקת בשאלתך. אולם אם ברוח הדברים מדובר צדקה אני במאמרי.

אמנם לא הייתה בידי כל אסמכתא מצוטטת לגבי הפרוש החיובי של משרד החוץ בדבר הסמכות שבשחרור הצוות. אולם הגיעו אלי דו"חות מוסמכים על הרצאותיהם של "מרצי המשנה" מטעם מפא"י באסנות פועלים שהיו מרבים בפרושים אופטימיסטיים לגבי התוצאות המדיניות של מטע בת-גלים ושחרור הצוות. הללו הסתמכו ברמזים בולטים על עמדתו של משרד החוץ.

כמובן, אלו הייתי פובליציסט יותר מנוסה אפשר ולא נכשלתי בציון כתובתו המפורשת של משרד החוץ ומסתפק בלשון ההסוואה, המקובלת ברוב העתונים, כדוגמת: "חוגים המקורבים למשרד החוץ" או "חוגים מדיניים מוסמכים" וכיו"ב.

אגב, אלו כתבתי את מאמרי באחור של שבועיים יכולתי גם להסתמך, במידה לא מבוטלת, על נאומך בכנסת באותה פרשה אך אין זה משנה כמובן את צדקת טענתך לגבי העדרה של אסמכתא מצוטטת לפני שפורסם מאמרי.

המאבק המדיני הציב אותנו, לצערי, כשני עברי "המחרס" המדיני, אולם הנני שואף בכנות שמחלוקת מדינית ורעיונית לא תשבש יחסים אישיים ידידותיים. אף כי לא נעלמו מעיני הזיזים הכרוכים בהכרח בכל פעילות מדינית, הרי החלטתי נחושה לנצור יחסים אישיים תקינים עם יריבים מדיניים, לא כל שכן אתך, כאת בבת עיני. קשרים אלה יקרים לי אישית ונושאים הם עמם גם סכוי לשחוף-פעולה במעשה ובמילה, על אף הלוחי דעות שבהלמה, בבוא העת. במחוף פעולה נכסף בין גלגולה הפועלים כמון המפתח להחרוך בעיותיהם התמורות של העם והמדינה. שם מה שלא עשה המכל העשה המציאות ולואי ולא נאחר את הכוונה.

בברכה נאמנה
יגאל אלון